

Čekal nás ten dvojkoncík rammštajní, takže bylo jasné, že bude nutné udělat krapítek úpravu denního režimu.

S předstihem jsem si zařídila volno, abych mohla jak dříve vyrazit na stadion a taky ráno nemusela vylítnout v časných ranních příšerných hodinách. Pravda, budu to napracovávat asi sto let, ale to mi za to stálo. ☐ ☐

Brtník přišel vždycky domů ještě dříve než já, popadnul ohařiska a udělal s nima civilizační procházku, před odchodem se podávala brzká večeře, rozdaly se kongy a tradadáááá, mizíme. Po návratu proběhlo společný noční venčení a to ranní jsem si vzala na starost já. Brtník se dokáže ráno katapultovat i v tu nekřesťanskou hodinu, takže vždycky mazal do práce, aby právě nemusel napracovávat a já, která se vypružit ráno nedokážu jsem si řekla, že to už bude fučík, kolik toho musím napracovat a uděláme si s ohařiskama hezkou ranní prochajdu. Dlouhou.

A tak jako jsme si zopákli ten koncík, zopákla jsem si já s ohařikama oba dny tu stejnou trasu. Tu, kde se tuhle Taliprdová zbláznila. Je teď taková dohoukaná zase, roztěkaná a je na ní vidět, jak se ne a ne soustředit, pořád přehazuje svou pozornost na něco jiného, ale pochopitelně je to už jinačí, než to bejvávalo. Páč copak bych si před časem mohla dovolit jít s ní do sídláku na volno? Bez košíku? Bez krámu? Spolu s Rumíčkem? A navíc ráno????????????? Heh. Ne, všichni víme, že nemohla ☐ .

Tali je pes, kterému v mnoha ohledech vyhovuje stereotyp. Má vyběhaný koleje a v těch se pak pohybuje. Blbý je, že si některý ty koleje ráda vyběhává taky jako sama od sebe ☐ ☐ . No ale tohle není ten případ. Takže jo, mohli jsme si díky těm kolejím, který už jsme stihli - protože je vyběháváme i spolu s Rumíčkem - užít dvě dost fajn ranní pohodový prochajdy. Kdy jsem zase s sebou měla dva psy. Jednoho sice krapítek - řekněmeeee, že neposedného, ale důležitý je, že tam byl a že tam být i chtěl. A že se z toho i radoval. A že se radoval i ze společný zábavy, protože i na tu díky tomu mému volnějším režimu ráno mohlo dojít.

Sice jsem měla dostatek času, ale rozhodně se mi nechtělo ho poté trávit tím, že budu odbahňovat zaprasenou flekatou prasnici, takže jsem se vyhnula tomu, abychom se jakkoliv jen přiblížili k rybníčkům a potůčku. Má teď ten absták a je mi jasné, že by tam zahučela natošup. ☐ . Takže to byla čistě jen a jen civilizace. Ale i v civilizaci se dá najít příroda, takže

když jsme došli k obřím dekorativně do trávníků zapuštěným kamenům, bylo o zábavu postaráno, protože došlo na gymnastiku a prostná □ .

Tu střeční ranní rammštajní procházku nám zpestřilo setkání se Šmudlajs, jejíž páníček si pro ten den taky hodil volnější režim a tak jsme se neočekávaně potkali všichni v sídláku. Přišli k nám v momentě, kdy Tali zrovna dohledala šňůrku a měl jít na řadu Rumíček. Tož jsme tu práci odložili a věnovali se družení. Hlavně ty dvě kozy bláznivý. Mohly si duši z těl vylítat. Fascinuje mě, jak jsou majitelé druhých psů povětšinou v klidu – i když je předem varuju, ať si dávají pozor, nebo je Tali sundá – když se ti psi honí. Čekám, že to jednoho dne dobře nedopadne. Teď naštěstí jo. A protože holky lítaly jak magoři, pleskla s sebou pak Taliprtka na trávník. To se mi dost hodilo, protože tím pádem mohl jít na řadu Rumíček, . Tali se vyvalila na bůček a Rumouš šel hledat šňůrku. Pak jsme se hnuli dál.

Je fakt fajn, že v tom sídláku teď Tali docela hezky funguje. A bez krámu. Není to o tom, že by se teda sama od sebe šmrdolila kolem mně, stahovat jí k sobě člověk musí, to jo, ale stáhnout se nechá. Stejně jako respektuje to, že směr udávám já a ne, že se budem někde v názorech rozcházet □ . Když jsme došli na kopeček, kde si Rumíček pouštívá balonky, byl celej zklamanej, že jsem ho zapoměla doma. A tak jsem s omluvou, že jsem pako sklerotický vytáhla zase aspoň šňůrku. Oba usadila dole a šla ji “ztratit” někam do prostoru kopce. Rumíček šel s nosíkem u země, našel a vítězoslavně přinesl a předal. “Ššššiiikovneej pán, šiiikovnej!” chválila jsem ho.

Taliprtce už tancovala zadnice nedočkavostí, ale ještě to vydržela, než dostala povolení, že může jít hledat. Vypálila nadšeně, jak kdybych to odnesla tři sta mil daleko. Jezdila po kopci jak életrická myš a bylo jasný, že šaškuje a využívá toho částečně k tomu, aby si mohla zaběhnout tu támhle, tu tůůhle a nebyla obviněna z nepravostí □ . Přece pracuje, ne? □ . Nechala jsem ji být, kašpara jednoho flekatýho. Jen když to už fakt přeháněla s tou vzdáleností od místa “činu” , houkla jsem jí, že je daleko. Doběhla zpátky, ještě chvíli předstírala uhoněnou asistentku, která neví, kam dřív pro papír skočit a pak sebrala tu šňůrku o který už dávno věděla, že tam je.

Jako svědomitýmu delikventu jí bylo jasný, že se musí ztrestat za všechny svoje dosavadní přečiny v životě a jala se šňůrkou bičovat □ □ . Položila se do toho tentokrát naplno a vydrželo jí to značnou dobu. Spokojená s tím, jak se dobře potrestala, stála na kopečku a

čučela do okolí. Pravděpodobně sondovala, zda to všichni oceňují. My bychom bývali s Rumíčkem ocenili, kdyby už slezla dolů. To se ale zase začučela za procházejícím velkopsem. Vypadala fakt úchvatně s pootevřenou hubou plnou pěny a voslizlou šňůrkou čouhající jí z huby. Pro samej slint nebylo šňůrku skorem vidět, takže to vypadalo, že je nejen dementní - to dle výrazu gezichtu, ale navrch k tomu má ešče slintavku. Fuj a ble. Nedivím se, že se k nám nikdo nepřibližoval. Já bych bývala nejradši učinila totéž, leč jaksi to nebylo možno. Takže když pak ke mně běžela celá nadšená, musela jsem si přikázat, že se nesmím dát na útěk, alébrž musím zvatat na místě. Na ruku jsem si aspoň stihla namotat igeliták na bobky a tu odpornost jí odejmout, aniž bych se toho dotkla. Fuj a ble. □

Inu i tohle je život se psy, že jo. Nejen procházka růžovým sadem. I když jak tahle střeďeční, tak ta čtvrteční, ji aspoň trošku připomínaly. Ve čtvrtek ráno už jsem byla plná dojmů z obou koncertů a musela se tak trochu nutit se soustřeďovat na to, co se děje kolem mně □ I proto, že toho spánku nebylo až tak moc. Přece nemůže člověk jít domů hned jak koncert skončí, že jo. Takže v úterý jsme si ještě užívali pokoncertní atmosféru doplněnou o konverzaci s jakýmsi německým párem, který přijel na kolech. Teda ne úplně z Germánska, jak jsem se onoho pána ftipně dotazovala □ , když si kola odvažoval . Ten ftipnej dotaz celou konverzaci zahájil a byl z toho nakonec moc fajn pokec, který jsme s Brtníkem děsně uvítali, protože když máte společný téma, to pak to šprechtění jede raz dva. No a ve středu jsme se s kamarády u stadionu taky zdrželi pěkně dlouho. Tak dlouho, že už pak nic nejelo a muselo se pěšky. Pěšky tmou..... a já to vzala rovnou do strže :D, takže jsem si dala neřízenej pád tmou a pořídila si zajímavou pokoncertní úpravu. Pod nosem mám z odřeniný malej knír a vypadám jak Adolf □ , ruku pravou sedřenou pěkně, po těle modřiny, ale!!! ŽÁDNEJ ŠRÁM NA DUŠI, PROTOŽE RRRRRRAAAAAMŠTÁÁÁÁÁÁJN!!!! Tohle nic nemůže přebít □ . Tu fůru energie kterou v sobě máte, ty megazážitky, který vám nikdo nevezme, kdy si užijete tu skvělou show, hulákáte společně písničky, kdy stadion je opravdu jedna společná masa i s tou kapelou, kdy tu kapelu máte na dosah - v případě Tildy úplně na dosah, když šel kolem nás, když vidíte, že i oni se baví..... prostě RÁÁÁÁÁÁÁÁMŠTÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁJN!! Supr to bylo. Jako vždycky, hošíčci nezklamou. Supr, supr, supr.

Co nebylo úplně supr, byla skutečnost, že máme byt plnej papírků. Malých bílých a černých papírků. Ty se vystřelují při koncíku do vzduchu a je věcí cti nějaký ten papírek ze vzduchu ukořistit. Já jsem letos přišla s inovovanou metodou. Chytala jsem papírky do výstřihu □ □ Tím pádem jsem jich měla úplně plný tričko, sukničku, botičky, prádýlko..... v

podstatě by se dalo říct, že jsem byla papírková královna jako. Pochopte - úctyhodný výkon. Stejně, jako ty vyřvaný hlasivky ☐ . No ale....když jsem se po návratu z koncertu svlékala v setmělém bytě, rozeběhly se milý papírky jásavě na svobodu. Takže ať jste šli na záchod, nebo do kuchyně, či ložnice..... tak i kdybyste měli sklerózu jak poleno, tak papírky by vám připomněly, kde jste včera byli. Ta papírová závěj pravděpodobně inspirovala Taliprtku. Ukradla Rumíčkoví plyšobalonek, s kterým mě po probuzení vítal a v nestřeženém okamžiku rozesela po bytě jeho střeva. Takže k tuně papírků přidala další tunu toho bílýho bordelu, co se do plyšáků dává. Ráno nebývá nakloněno velkému úklidu a tak, ač jindy bych to takhle nenechala, tentokrát na to kapacity nebyly ☐ ☐ . A šlo se radši ven.

A protože nám to v úterý touhle trasou tak pěkně šlo, vydali jsme se stejným směrem znovu. Na začátku prochajdy mi Tali udělala docela velkou radost. Stalo se to, co nemám ráda a proč i učím psy, že z baráku se jde, až po povelu. Někdo nechal zašprajcovaný vchodový dveře dokořán. A..... Tali toho nevyužila!!!! Sice si nesedla u dveří, jak je učená a popošla na podestu, ale dál už ne. Nevzala kramle, jak by se u ní dřív dalo očekávat, ale způsobně poslechla, když jsem se otázala, co tohle jako má bejt? Fajn, za tohle jsem opravdu moc ráda. Aby tý radosti nebylo málo, dohodli se asi ohařiska, že se vyvenčí hromadně a najednou, abychom se tím už pak nemuseli zdržovat. Což bylo taky fajn, protože jak jsem psala tuhle, s Tali to tak jednoduchý nebývá, a člověk aby jí k tomu pomalu přemlouval ☐ ☐ . No a tím pádem jsme měli volný ruce jen a jen na to, že budem procházkovat.

Což jsme taky svědomitě dělali, bylo příjemně chladno, a my si jen tak prostě šli. Za silnicí na nás vyběhla dvojka čibabáků, která nám vynadala a pak se divila, když se na ně šli ohařící podívat. To už tak statečný nebyli a šli se schovat paničce za sukně. Rumíček s Tali je pozdravili a tím to zhaslo, šlo se dál. Ani dneska jsem si na balonek nevzdechla, když jsme odcházeli a tak jsem zas vytáhla tu šňůrku . Ale pro tentokrát jsme si s ní jen tak házeli, a užívali si víc jen to procházkování. A taky hru na babu. Původně jsem si myslela, že si ji zahrajeme jen s Rumíčkem, protože Tali byla zaujatá čucháním čehosi v trávníku (aaach psí bože, jak jsem ráda, za to že si je schopná i jen tak čuchat a číst si pachy). Jenže ta když zblejskla, že jsme se dali s Rumajzlíkem do pohybu, rozpohybovala se taky. Se mi udělalo trochu ouzko páč bylo vidět, že je rozjetá jak lokomotiva. Zachránila mě lavička, za kterou jsem se schovala. Asi na pět vteřin, než mě ti dva přepadli a zmasakrovali.

Na víc jsem tohle ráno kapacity neměla ☹☹ a byla jsem ráda, že toho Tali nezneužívá, že hezky funguje. Rozevlátě, ale fugnuje. Protože mi došlo, že bych se jí dneska taky asi nejspíš nedovolala, neb hlasová kapacita zůstala z větší části na stadionu ☹☹ A tak jsme si tak korzovali a pak se volným krokem vraceli domů. Všichni spokojený a ohaříci natěšený na snídani. Před bytem jsem smetla další závěj z papírků, která se tam vysypala z bot, aby aspoň tam bylo bezpapírkově a šlo se na snídani. Teda..... ohaříci šli na snídani, já se marně pokusila zamaskovat ten knír, namalovala si obličej na gezicht, sedřeniny nasprejovala panthenolem a valila do práce. Zbitá doslova jak ten pes, ale šťastná jako blecha, abych to tak nějak kynologicky zakončila :D:D .

No magor prostě, uznávám ☹ .